KINH NHÂN QUẢ

BÀI 8: THI THỂ ĐẠI BI NƠI BIỂN CẢ

Trích từ "Kinh Đại Bi"

Từ xưa đến nay có sanh ắt có tử, cảnh giới của cái chết, vốn dĩ đời người không ai có thể tránh khỏi. Đời người vốn đã không thể tránh khỏi. Vậy nên nhanh chóng đem nó ra nghiên cứu một chút, để làm mục tiêu cho đời người. Đời người ai ai cũng đều đang lần lượt chết, có người thì vì danh tiếng mà chết, có người thì vì lợi dưỡng mà chết, có người thì vì tình cảm mà chết, có người thì vì dục vọng mà chết.

Ví dụ như chiếc đồng hồ, sau khi dây cót cột chặt rồi, bật đồng hồ lên rồi, nó chạy từng giây từng giây một, thế rồi dây cót đã chạy hết đến lúc phải ngừng nghỉ, từng giây từng giây sít gần lại.

Cũng ví như cây đèn dầu, sau khi dầu đã được đổ đầy, thắp đèn lên, đèn tiêu hao từng giây từng giây một, rồi đến

lúc dầu cháy hết phải tắt, mờ dần mờ dần từng giây. Nhưng cũng cùng một con đường chết, nhưng cảnh giới của cái chết lại không giống nhau.

Người mang tâm tự tư tự lợi, mang tâm nhiễm ô, thông thường hạng người này thúc dục vội vã trên con đường đến chỗ chết không một giây ngừng nghỉ, rất hồ đồ, cũng rất đau khổ.

Người sống vì chúng sanh, vì cầu đạo, mang tâm bồ đề, thông thường hạng người này thúc dục vội vã trên con đường đến chỗ chết không một giây ngừng nghỉ, nhưng rất lấy làm vinh quang, cũng rất an vui.

Thực ra người mang tâm tự tư tự lợi, rất sợ chết; càng sợ chết, thì càng đi nhanh đến con đường tự tìm sự diệt vong.

Người phá vỡ tâm tự tư tự lợi, không sợ chết; càng không sợ chết, càng đi đến con đường đạo ngàn năm bất diệt.

Đức Thích Ca Như Lai, vì hoằng dương pháp lớn. Vì để báo ân đức người thân, vì cứu độ chúng sanh, phát thệ nguyện lớn, nguyện xả bỏ ngàn thân, làm nên rất nhiều việc lớn kinh thiên động địa, đều do tâm đại bi mà tạo nên do đó xem việc chết như quay trở về, có một câu chuyện xưa, trích dẫn ra để chứng minh như sau:

Vào một ngày Như Lai nói với đệ tử A Nan rằng: "Này A-Nan! Trong đời quá khứ, Ta làm một vị Đại Thương Chủ, muốn ra biển tìm châu báu, hẹn với các người lái buôn khác, cùng nhau ra biển, đi đến chỗ có châu báu. Và đã đến chỗ có châu báu, tùy theo ý nguyện của từng người, mà ra biển tìm kiếm. Ai ai cũng được như ý tìm thấy vô số châu báu, đầy thuyền trở về. Không may, chiếc thuyền đó lâu năm không

sửa chữa, đến giữa biển thì bị sóng lớn làm cho thuyền bị vỡ toang, và bị chìm đắm. Lúc sắp bị chìm, tất cả người gặp nạn đó, không ai cứu giúp được cho ai, hoặc có người thì bơi, hoặc có người thì bám vào tấm gỗ của chiếc thuyền, người nào cũng tự tìm đường để thoát chết. Nhưng mà người không biết bơi thì quá nhiều, lại không có tấm gỗ trôi để bám vào, nên bị sóng lớn cuốn đi. Lúc đó người thương chủ có túi áo phao, nên yên ổn vượt qua kiếp nạn.

Lúc ấy có năm người thương gia bị cuốn vào một chỗ, cùng bị nước cuốn đi, sống chết trong gang tấc. Nhìn thấy người Đại Thương Chủ, bơi tự do trong biển, họ cất to tiếng mà gọi người thương Chủ rằng: "Đại Sĩ Thương Chủ! Đại từ đại bi, Mong ngài thương xót chúng tôi, xin mau mau bố thí cho chúng tôi, làm cho chúng tôi đừng sợ hãi, xin cứu giúp chúng tôi, tìm cách cho bọn người chúng tôi, cùng vượt qua được cơn nguy hiểm này. Lúc ấy người Thương Chủ liền bảo

rằng: "Các Đại Trượng Phu! Đừng sanh lòng sợ hãi, Ta sẽ tìm cách cho các ông an ổn vượt qua kiếp nạn. Vì vậy, đang lúc ở giữa biển cả, xoay thân bơi lại chỗ năm người lái buôn gặp nạn, và tự mình nghĩ rằng: "Trong biển lớn không dung chứa xác chết, cho nên nay ta tự bỏ thân mệnh, để cho những người lái buôn này vượt được qua nguy hiểm, và có thể sống sót trở về. Người Thương Chủ ý chí đã quyết, liền dùng một tay ném túi nổi, một tay cầm lấy bảo kiếm, bơi đến chỗ của năm người lái buôn, gọi năm người lái buôn mau mau cỡi lên thân của mình, cầm chắc giữ vững, chớ đừng buông tay. Các người lái buôn này, vì muốn sống sót, có người ôm chặt hai vai người Thương Chủ, có người ôm lấy chân người Thương Chủ.

Lúc ấy, người Thương Chủ vì muốn ban bố cho họ sự không sợ hãi nên đã phát tâm đại bi, và khởi tâm thật dõng mãnh, liền rút thanh kiếm ra, để đoạn dứt mạng sống của

mình. Không lâu sau đó, gió biển nổi lên càng mạnh, sóng biển càng lớn. Chỉ trong sát na, đẩy xác của người Thương Chủ trôi dạt vào bờ biển. Lúc ấy năm người lái buôn, được may mắn thoát chết, dắt tay nhau đi lên bờ, an ổn trở về.

Phật nói với A Nan rằng: "Này A-Nan! Năm người lái buôn ấy, chính là năm vị Tỳ Kheo đầu tiên được ta độ thoát. Năm vị Tỳ Kheo ấy và ta có túc duyên sâu dày, ngày xưa nơi biển cả to lớn đã được an ổn độ thoát, vui mừng trở về quê hương; Còn bây giờ lại ở trong biển lớn sanh tử, đã được độ thoát ngay từ đầu, và an lạc đến bên kia bờ Niết Bàn.